

LIBRIS | We know
O POVESTE books
DIN UNIVERSUL Powerful

LAUREN ROBERTS

Powerful

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Prolog

Adena

În urmă cu cinci ani

Cel mai uriaș bărbat pe care l-am văzut vreodată se îndreaptă valvârtej spre mine.

Bine, e posibil să exagerez puțin. Doar mama mi-a spus mereu ce blestem e imaginația asta hiperactivă cu care am fost binecuvântată.

N-aș vrea să-l declar cel mai uriaș bărbat pe care l-am văzut vreodată fără ca el să merite într-adevăr acest titlu. Așa că îndrăznesc să arunc o privire peste umăr, în timp ce mă feresc de cărucioare și de pietrele de pavaj ieșite în afară de sub ghetele în care îmi înoată picioarele. Mama a spus că, la un moment dat, o să-mi vină ca turnate – dar încă aștept ziua aia.

Da, clar am avut dreptate. Omul ăla e imens. Masca albă pe care o poartă îi lasă dezgolită jumătatea de jos a feței, expunându-i obraji roșii și îndârjirea care îi contorsionează gura între gâfâieli.

O șuviță de păr încălцитă mă biciuiește peste ochi când mă întorc spre strada care se întinde înaintea mea și mai multe bucle îmi intră în gură, aduse de o rafală de vânt ce a străbătut aleea Loot. Probabil se grăbea să ajungă într-un loc mult mai important. Încerc să le dau

laoparte cu mâna, dar îmi amintesc imediat motivul pentru care fug de un gardian imperial.

Între degete mi se prelinge leneșă mierea de pe melcișorul dulce pe care l-am strivit în palmă. Poate prima mea tentativă de furt ar fi fost un succes dacă nu m-aș fi împiedicat chiar de taraba de la care încercam să fur.

Din nefericire, situația n-a făcut decât să escaladeze de la rău la și mai rău.

Mi-am cerut scuze că am furat, după care m-am întors și am luat-o la fugă. Asta a atras atenția vânzătorului și apoi a gardianului imperial, iar acum toată lumea de pe strada cu piața e martora scenei provocate de mine.

Nu e ca și cum gardianului imperial – sau regelui pe care îl servește – îi pasă de melcișorul ars pe care l-am subtilizat cu stângăcie. Nu vrea decât să mă transforme într-un exemplu pentru ceilalți. Într-un spectacol la stâlpul însângerat din centrul mahalalei Loot. Gardienilor le place să-și folosească biciul, iar mie îmi plac melcișorii cu miere, dar, cumva, în toată treaba asta, tot eu sunt cea care greșește, deși sunt o simplă fată înfometată.

Bărbații, femeile și copiii se dau laoparte din calea mea, dar nu sunt surprinși să mă vadă alergând printre ei. Furturile nu sunt evenimente rare în Loot. Neguțătorii blestemă în timp ce mă strecor printre cărucioarele lor, cu toate că îmi cer scuze, în caz că e cineva interesat de ele.

Cred că ăsta e cel mai înspăimântător lucru pe care l-am făcut vreodată.

Și încercarea mea de a coase o fustă plisată a fost o sarcină dificilă, dar amenințarea reprezentată de acele ascuțite e o nimica toată în comparație cu ce are de gând să-mi facă gardianul imperial.

Mă uit la melcișorul din mână și trebuie să recunosc, da, se ridică din plin la nivelul numelui.

„Ce m-a apucat?”

Strig o scuză unei femei care îmi sare în cale, dar nu cred că mă aude din cauza blestemului pe care îl aruncă asupra mea.

„Foamea. Asta m-a apucat.”

Chiar și așa, nu pot spune că-mi place să fiu ținta blestemelor. Ba chiar pot zice cu mâna pe inimă că, dacă majoritatea oamenilor care țină acum la mine ar ajunge să mă cunoască, sunt sigură că m-ar considera o persoană respectabilă.

Întorc iute capul și mă uit la uriașul care mă urmărește. E în continuare roșu la față și pare persistent în atingerea țintei.

„Clar nu e un Fulger, atâta lucru știi sigur.”

Când mă uit din nou în față, observ o licărire argintie.

În drumul meu e o față care privește curioasă scena ce se desfășoară în fața ei, iar părul argintiu i se revarsă peste umeri și pe spate. Dacă o să scap cu viață din toată situația asta, trebuie să găsesc un material cu aceeași nuanță intensă ca pletele ei.

Îi admir părul, până constat că ajunge fix în fața mea. Nu s-a mișcat, iar eu nu am de gând să încetinesc. Așa că, fără să stau pe gânduri, intru direct în ea.

Mă rog, dacă e să mă exprim corect, trec *prin* ea.

Când ni se ciocnesc trupurile, trec pur și simplu prin ea și nu simt nimic, ajungând în cealaltă parte a străzii. Nu îndrăznesc să privesc înapoi decât când aud o bubuitură puternică în spatele meu. Abia dacă observ căzătura gardianului imperial, apoi fata o ia la fugă în urma mea.

– Nu te opri! strigă ea fără să își ascundă zâmbetul care îi curbează în sus colțurile buzelor.

Nu reușesc decât să râd cu răsuflarea întretăiată, iar apoi mă concentrez la picioarele mele obosite, încercând să le conving să se miște mai repede.

Fugim până mă trage pe o alee îngustă și-i ocolim pe oamenii străzii strânși acolo.

– Pe aici, îmi ordonă! În timp ce continuă să mă tragă de braț.

Abia după ce străbatem mai multe alei întunecate ne dăm voie să luăm o pauză. Ne sprijinim de un zid din cărămizi murdare, în timp ce tragem în piept aerul plin de praf.

Ne studiem una pe cealaltă și între noi pare să se înfiripe automat un fel de înțelegere. De parcă singurătatea fiecăreia și-a găsit echivalentul.

Fata privește mirată melcișorul cu miere pe care încă îl țin în mână.

– E prima oară când furi?

– E chiar așa evident? întreb eu timidă.

Ridică din umeri.

– Ai crede că o persoană care poate să treacă prin lucruri ar fi mai pricepută la evadări.

– Și eu aveam fix aceeași impresie, dar uite unde am ajuns.

Între noi se lasă tăcerea, însă nu durează prea mult, înainte o continui brusc:

– Nu știi exact ce ai făcut acolo, dar mulțumesc pentru ajutor!

Îmi aruncă un zâmbet.

– N-a fost nimic complicat, doar am întins piciorul. A fost vina gardianului imperial că nu s-a ferit.

Rădem amândouă amuzate și ne bucurăm de momentul de camaraderie. Simt căldura care îmi invadează pieptul când chicotesc pentru prima oară după mult timp. Pentru prima oară după tot ce s-a întâmplat cu mama.

Ridic melcișorul.

- Vrei să-l împărțim? o întreb.

Fata râde când i-l flutur pe sub nas.

- Așa, îmbâcsit de transpirația ta?

- Asta e o nimica toată. Transpir mult mai mult când cos corsete.

Cuvintele se aud înfundat, deoarece molfăi bucata pe care am mușcat-o din melcișor.

Fata pare absolut oripilată de ce aude.

- De ce ai purta vreodată corset?

- Din păcate, oftez visătoare, eu nu port, dar bogătașii poartă așa ceva.

Clipește privind-mă și observ cum un gând se formează în spațiile ochilor albaștri.

- Vinzi haine? mă întreabă.

O măsur cu privirea și observ cămașa murdară care îi atârnă pe umăr și pantalonii care îi sunt băgați în ghete.

- Da, și arăți de parcă ți-ar prinde bine câteva. Îmi trec mâna peste mâneca ei și pipăi materialul aspru care îi zgârie pielea. Nu poți să porți așa ceva.

- În momentul de față, prioritatea mea e să fur mâncare, nu haine, mormăie ea.

- Furi? întreb eu, extrem de entuziasmată. Adică, furi bine?

- Cum adică dacă fur bine? repetă ea sceptică.

- Păi, ce am făcut eu acum n-a fost deloc bine.

Fata încuviințează iute din cap.

- Deci faci ce am făcut și eu, doar că bine?

- Orice e mai bine de-atât, îmi răspunde ea amuzată. Dar, da, fur *bine*.

- Perfect, răspund eu încântată. Eu sunt Adena, îi spun, în timp ce întind mâna liberă.

- Eu sunt Paedyn, zice ea și dă mâna cu mine, aparent doar ca să-mi facă pe plac.

Rup jumătate din melcișor și i-l întind.

– Paedyn, cred că am putea forma o echipă grozavă.

Tânăra bagă în gură o bucațică de melcișor.

– Tu ai coase haine și eu aș fura? Am împărți banii și mâncarea?

– Exact. Apoi, ezit pentru o clipă. Asta dacă nu ai un loc mai bun unde să fii decât în mahala...

– Nu mai am, răspunde ea cam prea repede. Deci suntem parteneri acum?

– Da. Îi zâmbesc și o privesc din cap până-n picioare. Iar prima mea sarcină e să te îmbrac în ceva mai puțin oribil.

– Sigur, pentru că, dintre toate lucrurile pe care le avem pe cap, asta e prioritatea, pufnește ea amuzată.

Mai iau o gură din melcișor și fredonez fericită când simt mierea care mi se topește pe limbă.

– Iar prima ta sarcină e să-mi aduci mai multe dintr-astea, mor-măi mestecând.

Capitolul 1

Makoto

Numele ei e pe o listă cu cei morți.

Fixez afișul cu privirea și încerc să deslușesc fiecare nume, în ciuda soarelui puternic. Al ei se află printre alte nouă, mai mult ca sigur trecute cu vederea, deoarece apar sub numele regelui. Însă, cu toate acestea, viitorul nostru Executant o să evite cu ușurință moartea care îi așteaptă sigur pe ceilalți concurenți. Pentru că Întrecerile astea au fost create special pentru Elite ca el. Nu ca ea.

Citesc din nou lista, însă nu recunosc și alte nume. Niciodată n-am ținut pasul cu ce Elite reușesc să devină destul de relevante cât să participe la Întreceri.

Simt un umăr care intră în mine, apoi alte mâini și picioare încep să mă împingă. În Loot este plin de corpuri transpirate și de strigăte de celebrare. Un motiv în plus pentru care aș prefera să fiu oriunde altundeva decât în mahalaua asta din Ilya. E foarte dificil să înaintez pe strada aglomerată, plină de materializări ambulante ale ignoranței care îl celebrează pe concurentul ales să reprezinte Loot.

Le ignor strigătele de bucurie și merg înainte.

N-au făcut decât să trimită niște oameni de rând și Elite Defensive la moarte.

Iar ea se numără printre ei.

Dar eu ar trebui să fiu în locul ei. Eu ar trebui să mor într-un mod brutal. Singur. Să mor, pur și simplu.

În urechi îmi răsună strigăte de bucurie în onoarea celei de-a șasea ediții a Întrecerilor Epurării, iar fiecare cuvânt îmi reamintește de realizările mele – care se rezumă la un mare nimic.

Mi-am petrecut toată viața în umbra ei, evitând să trăiesc. Iar acum, tocmai ea a fost aleasă, pentru că n-a făcut nimic de genul ăsta. Oamenii o cunoșteau și adorau magia stradală pe care o crea cu abilitățile sale de Camuflat. Și, cu toate astea, au condamnat-o la moarte, doar că au împachetat totul ca fiind o mare onoare.

Este o Defensivă, deci e ca și moartă.

Trebuie s-o găsesc.

Am mâinile pătate cu praf de cărbuni, iar pieile mi se lipesc de corpul transpirat de parcă încă bat fierul deasupra focului încins. Am muncit toată noaptea și asta făceam și când am observat agitația din stradă, așa că am ieșit din atelier.

Ar fi trebuit să merg s-o văd aseară. Ar fi trebuit să fiu alături de ea când a aflat.

Iar acum, încerc să înaintez printr-o mare de oameni, în speranța că o s-o găsesc înainte să fie prea târziu. Cercetez strada aglomerată și observ o trăsură spre capăt. Aceasta se oprește brusc, însă caii sunt aproape la fel de nerăbdători ca birjarii să iasă din mahala.

„Știu al naibii de bine cum e.“

Sunt împins în față când mulțimea se îndreaptă spre trăsură și o înconjoară, de parcă oferă călătorii gratuite departe de văgăuna asta. Mă las purtat înainte și reușesc s-o văd când se suie înăuntru.

Un gardian imperial o ajută să urce, iar Hera îi mulțumește cu timiditate, în stilul ei tipic, de parcă bărbatul nu o escortează spre moarte. Ultimul lucru pe care îl văd e părul ei negru dat pe spate, apoi este înghițită de cei patru pereți ai trăsurii.

Lumea pare să fie redusă la tăcere și se învâрте lent, cu fiecare respirație pe care reușesc s-o duc până la capăt.

Nu am apucat să-mi iau bun-rămas.

Îmi plimb degetul mare peste cicatricea care îmi străbate buzele, așa cum am făcut și în ziua când viața mea a devenit cu adevărat un secret. O amorțeală familiară îmi sângerează prin corp și mă scaldă în amărăciune.

Vreau să mă întorc cu spatele, căci nu vreau să văd cum e etalată, în timp ce e condusă spre moarte.

În clipa aceea, îmi atrage atenția o licărire argintie.

Mă uit peste cei adunați pe stradă și o privesc cum se îndreaptă spre trăsură. Părul ei îmi spune tot ce trebuie să știu.

„Deci ea e faimoasa Salvatoare de Argint.“

Până și eu am auzit că l-a salvat pe prințul Kai – iar asta arată cât de importantă a devenit în mahala. Poate sunt sceptic sau doar singura persoană logică din zonă, dar nu am fost complet convins de lupta ei cu un Anihilator. O luptă pe care nici măcar viitorul Executant nu a putut s-o câștige.

Și știu exact cum e să fii în locul lui Kai.

O privesc cum se urcă în trăsură, când atenția îmi e atrasă de o siluetă care țopăie. Buclele brunete se leagănă de fiecare dată când sare, încercând să vadă peste mulțime. Are mâinile ridicate și le flutură spre Salvatoarea de Argint. Strigă ceva ce pare să vină din suflet, probabil un rămas-bun care e purtat de vânt și nu va ajunge niciodată la urechile dorite.

Mă aplec peste două tinere care scandează foarte afon față de restul mulțimii și, mijind ochii, încerc să cercetez fața fetei care sare

întruna. Are ceva vag familiar, de parcă nu e prima oară când mă aflu în prezența veseliei ei fără limite.

Îmi dau ochii peste cap când conștientizez despre cine e vorba.

O cunosc. Ba chiar cred că a ajuns pe lista mea mereu în expansiune cu motive pentru care să nu-mi părăsesc niciodată prăvălia.

Cumpăram provizii de la un neguțător care era la fel de nerăbdător să-mi ia banii pe cât eram eu să mă retrag în așa-zisul meu atelier. Aveam o geantă de piele sub braț și pasul lipsit de orice vioiciune când am auzit cea mai absurd de veselă replică de vânzare.

Atunci, am văzut-o pe geam, iar părul ondulat i se legăna cu fiecare mișcare energetică a capului. În timp ce stătea în mijlocul unei grămezi de haine, descria o cămașă albastră simplă cu mult mai multe cuvinte decât era necesar.

Poate m-am băgat și eu în conversație cu câteva replici, dar detaliile n-au fost destul de interesante cât să pierd timpul amintindu-mi-le acum.

Asta s-a întâmplat în urmă cu câteva săptămâni, însă n-am nici o îndoială că fata care acum dă agitată din mâini e aceeași croitoreasă care vinde în colțul unei alei.

Tot ce știu despre ea e că e Traversor. Asta și faptul că poate să vorbească întruna.

O văd că-i trimite pupici Salvatoarei de Argint, atât de mulți, că nu m-ar mira s-o văd leșinând. Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta, deci continui să privesc modul emoționant în care își exprimă afecțiunea pentru această fată.

Nimeni nu poate să nege sinceritatea din fiecare fluturat de mâini și din fiecare sentiment strigat în gura mare. Croitoreasa asta o cunoaște pe Salvatoarea de Argint, chiar personal, după câte se pare, pentru că pare pregătită să facă absolut orice pentru ea.

Mîntea începe să-mi lucreze rapid și să contureze diverse idei. Începe să schițeze un plan oribil de impulsiv, care probabil n-o să părăsească granițele minții mele și cu atât mai puțin să fie executat.

„Dar e posibil să funcționeze.“

Cam asta gândește toată lumea înainte ca totul să se ducă pe apa Sâmbetei.

Pe de altă parte, aș putea spune și că lucrurile n-ar putea merge mai prost.